

Куди ж ідемо?

Згадую, як в перші роки після свого навернення я мав змогу відвідувати маленькі сільські церкви в околицях Києва, Київської та близьких областей. Ці поїздки звершували як правило з ким-небудь із братів удвох. І Господь благословляв як відвідуваних так і відвідувачів. Найчастіше доводилося їхати електричками.

Був короткий період (років два), коли довелося кілька поїздок звершити з братом Іваном Івановичем Г., поки брат не емігрував за кордон. Згадую це лише з однієї причини. Брат Іван, ідучи в електричці, завжди сідав обличчям у напрямку руху поїзда. На питання, чому він так робить, відповідав: «Коли я сиджу лицем вперед, то я їду, а коли назад – то мене везуть». Це звучало добрим жартом, хоч слід зауважити, що той, хто сидить обличчям вперед, краще орієнтується в оточуючій місцевості, аніж той, хто обернений лицем назад.

Ці слова брата мені часто приходять на пам'ять як афоризм з приводу духовного стану християнства останнього часу. Згадую алегоричну оповідь Натанієля Гауторна «Залізниця на небеса» (надруковану в «ЄГ» №№ 131 і 132 за 2000 рік). Ця оповідь ґрунтується на відомій алегорії Джона Буньяна «Подорож Пілігрима в небесну країну». Автор «Залізниці», в комічно-трагедійній формі до болю правдиво показав

згубну недбалість нинішнього масового християнства і його поводитирів у головному питанні життя – у питанні спасіння.

Згідно цієї оповіді нібито винахідливі християни останнього часу вирішили побудувати до Небесної країни залізницю, щоб удосконалити шлях до неба, зробити його більш зручним, легким і приємним, позбавити пілігримів багатьох небезпек, зайвих прикостей, незручностей, і таким чином зробити подорож до Неба доступною для всіх, масовою. В оповіді змальовується подорож новітніх пілігримів по цій залізниці, а на її фоні – подорож ще 2-х пілігримів, які ідуть древнім шляхом, описаним Буньяном. Відомий і фініш обох подорожей.

Хочу зауважити лиш одну деталь, що відрізняє пілігримів Джона Буньяна від пілігримів «Залізниці». Якщо Християнин у Дж. Буньяна впродовж усієї своєї подорожі не розлучається з Книгою (Святим Писанням - авт.), зв'язуючи з нею правильність свого шляху, то для пілігримів «Залізниці» це питання неактуальне, бо поїзд завезе лиш туди, куди він їде. Для них головне – купити на той поїзд квитки за гроші, а тоді лиш сиди в купе й крізь вікно розглядай ландшафт...

Складається невідворотне враження, що на релігійних «поїздах», що носять сьогодні різні структуровані

назви: конфесії, церкви, об'єднання, союзи, асамблеї та ін., царює той самий дух, що і в поїзді згаданої «Залізниці». Ніби всі сидять «обличчям назад», буквально ніхто не дивиться вперед. Ніхто не тільки не контролює, але й не цікавиться серйозно, куди, до якої вічності прямує їхній поїзд, переконаючи один одного, що «у нас все гаразд», бо «за рухом поїзда сумлінно стежать наші машиністи».

Та керівники, які, займаючи у своїх «поїздах» місця машиністів, мали б вести ці поїзди і визначати напрямок руху, недбало сидять на своїх місцях теж лицем назад (їх теж везуть), щоб і не бачити, куди прямує їхній поїзд. Може, хочуть таким чином в майбутньому оправдатися перед Богом, мовляв, «ми не знали»? – Важко сказати.

А дехто з лідерів, десятки посади машиніста, щоб забезпечити особисте процвітання ще й тут, на грішній землі (хіба ж, мовляв, під час свободи мудрі люди про небо думають? – Мудрі думають про гроші!) шукають проводирів інших, престижніших поїздів (більш багатих, авторитетних), і підчіплюють свій поїзд до їхнього суперпоїзда (звичайно, на взаємовигідних умовах), принципово не цікавлячись, куди ж, до якої вічності, прямує та суперзчепка. Хай, мовляв, про це тепер думають суперкерівники того суперпоїзда. І якщо до підчеплення поїзда на буксир керівникові причіпного поїзда доводилося думати і про гроші, і про небо, то на буксирі йому лишилося думати тільки про гроші. На напрямок руху він вже не впливає (та й не хоче). А думати про Небо тепер належить керівнику суперпоїзда.

Та суперкерівники також розуміють, що й вони на напрямок руху своїх поїздів не впливають, бо цей напрямок визначають... стрілочники. А ті не радяться ні з ними, ні, тим більше, з пасажирами, куди направляти їхній поїзд. Стрілочниками керує той, для котрого Небо чуже. І коло замкнулося...

О, які керівників сучасних релігійних поїздів питання Неба цікавило хоч в такій мірі, як питання грошей! Хіба б вони не помітили, що за півтора десятків років свободи напрямок руху їхнього поїзда змінився на протилежний!? Але ті, що сідали у вагони лицем назад, цієї «дрібниці» не помічають, бо, виявляється, тепер вони сидять «так як треба».

Поставлені Богом пастирі живого (не номінального) християнства протягом сотень літ вчили овець досліджувати Писання, бо лиш через нього можна надіятися «наслідувати життя вічне»... Сьогодні ж в багатьох церквах, чи то пак, вагонах поїздів, крізь пальці дивлячись на десятки порушень Слова, можуть спокійно, піднявши руку вгору, підбадьорювати сплячих пасажирів гучними гаслами, типу: «Аллилуйя! Мы – граждане неба!» Якщо вчителі старшого покоління часто наголошували «не гріши» (Ін. 5:14, 8:11 і ін.), то тепер з-за кафедри можуть прозвучати слова: «Коли мене Господь спас, Він не поставив умови, щоб я кинув ґрати в карти». То куди їдемо? В небо? З картами?

Якщо пастирі минулих поколінь вчили християн практики освячення та очищення, щоб мати радість у Дусі Святому незалежно від обставин, і Дух Святий діяв у їхніх зібраннях, конкретно

докоряв, напоумляв, підбадьорював, діяв Силою Своєю так, що люди смирилися перед Божою величчю, раділи Його Присутності, в сльозах визнавали один одного вищим за себе, не соромилися плакати, ніхто не піклувався про свій авторитет, то нині в пошані «пастори без сліз», а найбільш успішними проповідниками вважаються ті, хто утіху від Святого Духа так уміють замінити жартами (часом непристойними), щоб гучний сміх наповнював зал впродовж усєї проповіді. Куди ж ідемо? Хіба не туди, куди їде світ?

Раніше віруючу людину було помітно і по характеру, і по поведінці, і по зовнішності. Кожного, хто жив світським життям, Дух Святий міг докорити за гріх, вказуючи на віруючого сусіда, співпрацівника, однокласника, який, перебуваючи в тих же умовах, що й оточуючі, жив життям, відокремленим від світу, життям, достойним наслідування. Таким чином християни дійсно були сіллю землі і світлом світу (Мт. 5:13,14). Це вузька і важка, але радісна і щаслива дорога до Неба. Світ ненавидів віруючих за принципом: «Я ненавиджу тебе, бо коли я дивлюся на тебе, то бачу себе» (Сократ). Але тоді те християнство мало авторитет, справжній авторитет, якого людям захищати не було потреби, бо його захищав Бог. Людина світу це помічала, і хоч противилась, але у вирішальну мить під дією Святого Духа йшла до церкви зі словами «Істинно з вами Бог» і калялася перед Ним (1Кор.14:25). Християнин жив у світі, але в ньому не було світу, як риба, що живе в солоній морській воді, та не має в собі ні грама солі (зауважте: поки жива). Так вчили, так

було від початку і так повинно бути, бо це – Євангеліє!

Сьогоднішній євангеліст без найменшого докору сумління заявляє: «Коли я йду рибалити, то начіплюю на гачок не те, що для рибки корисне, а що рибка любить», маючи на увазі методи євангелізації. Почекайте-но: ловити на вудочку – це чий метод? Хто ловить на вудочку? Хіба не ворог душ людських? Скільки «рибок» він уже відправив в пекло, зловивши на наживки, які «рибки люблять»: багатство, владу, гроші, алкоголь, наркотики, блуд і т.п.) Якщо піймаєш «рибку» на приманку, яку вона любить, то готуйся все земне життя і в церкві утримувати її тією приманкою, бо вона покликана не Духом Святим, Який би відродив її серце для нового життя в Господі, а твоєю приманкою, без якої її в церкві не утримаєш.

А ось іще «перл»: «Если будешь проповедовать о Христе тем, которые выпивают, и не выпьешь с ними 50 грамм, они тебя и слушать не захотят!» Ну і що ж ти зробиш, відроджений християнине, у цій ситуації? Або ще: «Я виходжу заміж за невірющого, щоб привести його до Бога». Що тут скажеш? І нічого не кажуть, залишаючи людину в церкві.

Сьогодні під прикриттям боротьби проти законництва пастори свідомо наповнюють свої церкви невідродженими людьми заради кількості. Хтось влучно висловився: «Коли ігнорують буквою закону, то з нього виходить дух».

То куди ж везе цей мультиконфесійний суперпоїзд, якого невідомо хто направляє, і яким невідомо хто керує (хоч здогадатися неважко), і в якому

свідомо ігнорується як буква, так Дух Писання? Чи може це згущення барв, перебільшення? Наводжу уривок з листа брата М. до редакції:

«Опишу вам два випадки. На з'їздному молодіжному зібранні, я проповідував на тему: "Шануй батька твого і матір твою", і "Пам'ятайте наставників ваших і переймайте їхню віру". Закінчував зібрання пресвітер, відповідальний за молодіжні зібрання. З перших слів він сказав:

– Сьогодні старики і деякі пророки захворіли ностальгією за минулим. Вони тягнуть нас назад. Вони бачать лише те, що було, а вперед вони нічого не бачать. Вони жили в злиднях, страждали, і хочуть, щоб і ми страждали. Їх гнали, хочуть щоб і нас гнали. Але ми знаємо, як жити, і ніколи не допустимо, щоб нас гнали і переслідували!

Все зібрання молоді наче загорілось гучним збудженням...

В другому такому ж зібранні я говорив проповідь про віру, яка перемагає світ. По закінченні зібрання до мене підійшли два брати, керівники молоді, і питають мене:

– Брате, чи ти не звертав уваги, що тебе ніхто не слухав?

Я питаю:

– Брати, я вже старий і, можливо, щось сказав не згідно Писання?

У відповідь почув:

– Ти говорив якраз по Писанню.

– Так в чому ж справа?

– Хіба ти не бачиш і не розумієш?

Хто сьогодні хоче жити згідно Писання? Таких як ти може знайдеться братів 5 чи 10. Воно тобі треба в таких літах їздити, та ще з твоїм здоров'ям?..

Я був дуже вражений і думаю: "А що буде далі? Куди ця «свобода» і безконтрольність доведе?.."

Коментарі, як кажуть, зайві».

Таких листів у редакцію надходять десятки. Ні, це зовсім не туга за минулим. Це туга за живим, туга за Життям! Це ті сльози, якими плакав Господь, дивлячись на Єрусалим, знаючи і чітко бачачи Його майбутнє (Лк. 19:41-44). Це туга людини, яка бачить в душі не минуле, а уже недалеке майбутнє нинішнього «весьолого» християнства без Христа і служіння без Духа Святого, яке в одній суперзчепці зі світом прямує до свого спільного чітко визначеного Богом фінішу.

То чи не стали девізом для поводирів сьогоденішнього так званого «новітнього» християнства слова безбожника-гуманіста:

«Господа! Если к правде святой Мир дорогу найти не сумеет, Честь безумцу, который навеет Человечеству сон золотой».

М. Горький, п'єса «На дне»

Не забуваймо, що світ «не сприймає того, що від Духа Божого, бо... вважає це безумством» (1Кор. 3:14), а «мудрість світу цього є безумство перед Богом» (1Кор. 4:19). Звичайно, для світу приємніший золотий сон, ніж свята правда. На жаль, для сучасного релігійного керівництва позиція світу стала більш прийнятною.

А для нас?

В'ячеслав КАПЛАН